

[Justitsministeren.]

som ikke opvejes af nogen tilsvarende Nytte for Samfundet. Det er overhovedet et Spørgsmaal, om denne Form for Udbredelse af Efterretninger af den omhandlede Art kan siges at tjene noget berettiget Formaal.

Uanset dette mener jeg dog ikke, at Radioavisen kan stilles ringere end Landets Dagblade. Hvor det drejer sig om Domme i Sager af omfattende eller opsigtsvækkende Karakter eller Sager, der vel er mindre betydende, men som angaar Personer, der i særlig Grad omfattes af Publikum med Interesse, vil det formentlig være at gaa Pressens Frihed for nær at søge Offentliggørelse gennem Radioavisen hindret.

Grænsen mellem disse Tilfælde og de mindre betydningsfulde Sager, der ikke vedrører Personer, som interesserer Offentligheden, er yderst vanskelig, om overhovedet mulig at drage, idet enhver Forbrydelse, rent bortset fra Forbryderens Person, altid kan siges at interessere en vis Kreds af Befolkningen. Jeg maa derfor mene, at en naturlig Begrænsning af Udsendelserne kun kan ske ad Frivillighedens Vej ved en Henstilling til Radioavisens Ledelse om at udøve Skønnet i saa Henseende paa en noget mere begrænsende Maade.

Med Hensyn til betingede Domfældelser, Sexualforbrydelser og Selvmord indstilles det, at det henstilles til Radioavisens Ledelse, at de paagældende Navne aldrig offentliggøres.

Efter at jeg havde modtaget dette, skønnede jeg, at det først og fremmest maatte paahvile de retslige Myndigheder selv at gøre det mest mulige for ikke at forvolde unyttig Sorg og Skam, og navnlig for ikke at modvirke Hensigten med f. Eks. Benaadning og Æresoprejsning, som jo er, at vedkommende skal kunne vende tilbage til det borgerlige Samfund og blive et nyttigt Medlem af dette. Jeg udsendte derfor et Cirkulære til Præsidenterne for Højesteret, Landsretterne og Københavns Byret, til Underrettsdommerne, Rigsadvokaten, Statsadvokaterne, Amtmændene, Politimestrene, Overpræsidenten og Politidirektøren i København, Inspektørerne for Straffeanstalterne, Tvangsarbejdsanstalterne og Arresthusene angaaende Forbud mod Meddelelse om stedfundne Benaadninger, Æresoprejsninger og Tiltalefrafald m. v. Dette Cirkulære var saalydende:

„Da Justitsministeriet maa anse det for uheldigt, at der offentliggøres Med-

delelser om stedfundne Benaadninger, Løsladelser fra Straffeanstalter og Arresthuse, Æresoprejsninger samt Frafald af Tiltale, skal man anmode de Herrer om at drage Omsorg for, at der ikke under nogen Form gives Udenforstaaende Oplysninger om de ovennævnte Forhold.“

Nu er imidlertid Forholdet det, at selv om der er 300 000 Apparater, der kan stilles ind til Radioavisen, og endnu mange flere Lyttere, er det, der udbredes gennem den, dog ikke Genstand for saa stærk Udbredelse som det, der udbredes gennem Dagspressen, der kommer i hvert eneste Hjem i Danmark, og derfor tillader jeg mig, ligesom jeg tidligere har rettet en Henvendelse til Radioavisen, at henvende mig til den danske Presse og bede den om at tænke paa, hvilken Sorg og Skam der forvoldes en Forbyders Forældre, Hustru eller Ægtemand og Børn, naar der kommer offentlig Meddelelse om en idømt Straf, og hvorledes det modvirker den Hensigt, som en betinget Benaadning eller betinget Dom har, naar Benaadningen eller Dommen offentliggøres. Jeg har før haft Lejlighed til fra dette Sted at udtale min Anerkendelse overfor Redaktørerne af vor Dagspresse for den overordentlige Takt og Hensynsfuldhed, hvormed de gennemgaar og sigter det Nyhedsstof, som daglig indløber til dem, men Erfaringskredsene er jo forskellige, og som Fængselshjælpens Ledere saaledes har ogsaa Justitsministeren Lejlighed til at gøre flere Erfaringer end Pressens Ledere om, hvilken Ulykke det er for de paarørende til en Forbryder, at Dommen offentliggøres med Navns Nævnelser. Jeg beder Pressens Repræsentanter f. Eks. tænke paa en lille Dreng eller en lille Pige, som gaar til Skole vidende om, at deres Skolekammerater Dagen efter Domfældelsen gennem Avisen er blevet underrettet om, at Barnets Fader eller Moder er blevet dømt for en Forbrydelse, og tænk paa, hvor ubarmhjertige Børn kan være! Saadan er det paa mange andre Maader, og jeg haaber derfor, at en Henstilling til Pressen skal bevirke, at Navnene i saadanne Tilfælde ikke mere offentliggøres.

Jeg sagde før, at jeg vilde ikke ved denne Lejlighed komme ind paa almindelige Synspunkter og Betragtninger over Straffelovforslaget, fordi jeg kun følger i Sporet af mine to Forgængere og saa naturligvis drager Nytte af det overordentlig betydningsfulde og store Arbejde, der i sidste Rigsdagssamling blev gjort her i Tinget af det Udvalg, der behandlede Straffelovforslaget, et Arbejde, som ganske vist ikke endte med en Betænkning, men blot med